

Előfizetési árak:

Egész évre	4 ft.
Fél évre	2 ft.
Negyed évre	1 ft.

Szokozott irada és kiadói hivatal, —
hova a lap egy szelvényt mint anyagi
biztosítást küldöm, hogy szelvényt
a hirdetések minden feloldásának
biztosítsák.

n.-debrezeni utca 1470. számú
Fiegyeky-fele ház.

Bérmonten levelek csak ímért kezek-
től fogadtak az.
A kéredek nem aludnak vissza.

SZABOLCS.

Vegyes tartalmu hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes szám ára 10 kr.)

Kiadó-tulajdonos: Répási István.

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasznos postai-erővel egyenlő
hirdetési 5 kr., többszörrel 4 kr.

Terjedelmes hirdetések többszöri be-
jelentése, kérvényes, díjtalanok alatt az-
számlázott.

Minden egyes bejelentés után kiadás-
díj 30 kr.

A nyílt-térben minden négy hasznos
germond-erő díja 20 kr.

Az előfizető, a hirdetések meg-
számlázásánál, 20% nyi kedvezmény-
ben részesül.

Nyiregyháza, 1876. január 26.

1.

Igen sokszor vagyunk kénytelenek hallani az életben azon vádakat, hogy népünk nem értet a szabadságra, hogy gazdánk, iparosaink azért nem boldogulnak, mert nem eléggé műveltek, hogy nemzetünk fiaiban átalába hiányzik a műveltség.

Ha gondolkozunk s elfogulatlanul szemléljük nemzeti kulturánk állapotát, lehetetlen, hogy ha nem egészen is, legalább részben helyt ne adjunk eme súlyos vádoknak, mert — bár ezt pi-ruva mondom — nekünk magyaroknak azon sajátosság természetünk van, hogy tanulni egyáltalában nem igen szeretünk. Pedig, s ezt tapasztalható mondhatom, bármennyit tanultunk is az iskolába, ha kiléptünk az élet zajgó hullámán közé s tapasztalásainkat, ismeretünket gyarapítani, szélesíteni nem törekszünk, tökéletesen elmaradunk a feltartoztatlanul haladó kortól.

Jót merek érte állani, hogy ha egy teljesen művelt egyént, ki az ismeretek lehető legmagasabb fokán áll, csak 10 évre úgy elzárának a világtól, hogy az senkivel nem érintkezheték és semmi nemű könyvet nem olvashatna, a tíz év elmúltával műveltebb s durvább lenne a puszták fainál, tapasztalatai elpusztulnának, tudománya parlaggá lenne, melynek senki, még ő maga sem tudná többé hasznát venni.

Nemzetünknek egyik főhibája abban rejlik, hogy ha már megtanult irni, olvasni, számolni, — azt egész életére elégnék tartja; nem egy jómódu ember láttam nemzetem fia között, a ki midőn azt mondta neki, miért nem taníttatja gyermekét? azt felelte rá: „tud irni, olvasni, számolni, mi kell még neki egyéb, nem lesz belőle sem pap, sem prókator, egy egyszerű falusi gazdának pedig elég ha irni, olvasni és számolni tud, én sem tudtam többet, még is megélek.“

Igen, de az így gondolkozó szülők megfélejtkeztek arról, hogy még ezelőtt az összes évi kiadás nem rugott többre

az ősi telek után, mint a mennyi adót kell ma fizetni tőle. Megfelelkeznek arról, hogy egyrészt a hazai föld nap-nap után soványodik, mivel a magyar gazdaság teljes elhagyatottságra van s a helyett, hogy földünknek igyekeznék a tőle elvont termelőt erőt vissza adni, év-év után mind nagyobb mértékben vonjuk el azt attól; felelik továbbá azt, hogy míg Pál és Péter 100 köblös földön megosztott, 50—50 köblös jutván egyiknek-egyiknek, már az ő gyermekek, ha csupán csak kettő osztózik is meg rajta, csak huszonötnek jutnak birtokába, már pedig korunkba 25 köblös földben csak egy gazdálkodhatunk sikerrel, ha valamivel többet is tudunk mint irni, olvasni és számolni.

Felejtik végre azt, hogy az Ausztria részére monopolizált kereskedelem folytán elárastatunk iparcikkokkal, mihez hozzájárul azon megrögzött rossz szokásunk is, hogy előttünk mindig az a jó — habár a legrosszabb is, — a mi nem hazai, így aztán ne csudálkozunk, ha úgy gazdaságunk, mint iparunk tönkre megy.

Megfontolandó körülmény még az is, hogy hazánkba az idegen elemek minden felől öntölenek, mégpedig rendszeren azon fajta a társadalomnak, a melyik vagy ipar, vagy gazdaság, vagy kereskedelmi téren előhaladottabb ismeretekkel bírnak néptünkél, innen van aztán, hogy úgy szólván virágozó ipart, gyárt, vagy egy nagyobb kereskedést csak elvétve látunk magyar ember kezében.

Iparunk elmaradottságának egyik főokát én még abban is látom, hogy az ipar terére csupán a legszegényebb polgársaiknak gyermekei adatnak szülőik által, azok pedig, kik 4—5 gimnaziális osztályt kitanultak, már irnok, vagy isten tudja miféle pályára vágnak, sőt, még ha elvétve egy pár akad is, ki az iparos pályára szánja magát s azt ki is tanulja, ott hagyja azt később s lesz belőle fináncz, adóhajtó, irnok vagy isten tudja mi, pedig ha megkezdett pályáján haladva annak szentelné minden tehetségét, úgy magának, mint

készült, megállította egy pillanatra lovát, s hátra tekintve, egyik csatlósát maga elé parancsolta.

— Juon! — kiáltá, s ismét megindult.

Az óriási oláh egy pillanat alatt urala oldalánál termett.

— Juon! — szólt ismét alig hallhatóan,

— van-e jó erős lovad?

— Elbir, kegyelmes uram!

— Téged igen; többet nem!

— Többet is, hisz emlekszik rád kegyelmesség, midőn mint madár repültem azzal a valakivel, a kit kegyelmesség egy éjelen.

— Jól van, Juon. Lehet, hogy ma ismét repülni fogsz lovadon. Ide megyünk a majorságba, épen oly titokban, mint eddig. E kulcsal itt én a kaput kinyitom, s neked gondolj legyen rád, hogy az a bentlakó eszedek, vagy az udvarbíró által utánunk be ne zárassék.

— Binye, zsupunye!... Hát aztán?

— Te és Ferencz ott álltok meg mindjárt a kapuban; két csatlós pedig, hogy a cselédség figyelmét fel ne költse, az aklok felé tart, még pedig mely titoktartásával annak, hogy velem rajtok kívül ma este, vagy éjelen többen is jöttetek.

— Binye, zsupunye!... Hát aztán?

— Vigyázz Juon, most jó az orozslánrészt.

A midőn már én gondolni fogom, hogy helyed-
tet te is elfoglaltad, s egy kendővel kezében
Ferencz is, a kapu betevésére egy leánykát
fogok kiküldeni. Ha e leányka kimegy, ti meg-
ragadjátok!...

— Binye zsupunye! — kiált fel vigyorgva a vad oláh, ki leginkább ily kalandoknál
használtatott — és elragadjuk. Ah, kegyelmes

nemzetének hasznára volna, míg így, heréje marad annak egész életén keresztül.

Rözsay.

Őszinte szó a „Szabolcs-hajdukerületi Közlöny“ szerkesztőségéhez.

A mi tisztelt kollégánk, ugylátszik, hogy szintén azon regime közé állott, a mely megtámadásunkban lei minden örömet; ez még hagyján, de a midőn lapok 4-ik számában a legnagyobb jelszavimmal azt mondják, hogy a „barátságos egységülre szeretetből(?) nyujtunk kezét“ — már hogy ők nekünk — akkor, a midőn ezt megelőzőleg úgy tesznek, mint a sanda mézárás s azt mondják, hogy mi, a „Sz. H. Közlöny“ 1 és fél éves fennállása után, mint hivatalnokok, annak rossz irányt adtuk, befolyásunkat pedig arra használtuk fel, hogy annak hiteltel aláassuk, „sőt tovább mennek s azt mondják, hogy „kufárokkal nem alkuszunk.“ Nem tudjuk, kiket értenek t. kollégánk kufároknak? Mert hiszen azt állítják az „Egy szó magunkról és másról“ című czikkökben, hogy ők tettek nekünk ajánlatot az iránt, hogy vagy mi adjuk át nekik a „Szabolcs“-ot, vagy pedig mi vegyük át tőlük a „Közlöny“-t, (a mi közbe legyen mondva — hazugság, de hát az mitsem tesz, gondolja magában a „Sz. H. Közlöny“ szerkesztősége, a tisztességes hazugság nem véte), így tanítják azt Loloia hívei.

Azonban félre a tréfiával, beszéljünk

ezikkünk címéhez méltóan.

Azt mondja t. kollégánk, hogy hagyjunk fel a közönség zaklatásával s ne utassuk tovább a közönséget előfizetési nyugtakkal, — mintha bizony, azt legelő helyen nem nekik kellene tenni. Azt is mondja tovább, „ne tegyük azt édes barátim, mi most is állunk szavunknak. Legyünk jó barátok — egyesüljünk.“

Ugyan édes kollégánk, legyenek egy kissé őszintebbek s mondják ki nyíltan, hogy ez nem egyéb, mint pár, a közönség szemébe, a saját magok tisztázása végett!

Avagy volt-e önöknek valaha komoly szándékuk az egysülésre? Bizon csak szép tan az a Loloia tana.

Ugyan kedves kollégánk, legyenek önök egy kissé őszinték is ne szegénylők bevallani, hogy az egysülési ajánlat lapunk vezérferiai részéről tetétt legelőbb, még a midőn önök hallani sem akartak arról, önök csak akkor voltak hajlandók — szinből — némi egyezkedésre bocsátkozni, midőn látták, hogy a „Szabolcs“ továbbra is életben fog maradni, addig pedig, markokba nevettek, gondolván, hogy ily is magok fognak maradni a küzd-
térben, mert, a „Szabolcs lapok“-at ugy sem

vehetnék számba, mint a melynek semmi létjogosultsága nincs. De kérjük, volt-e önöknek komoly szándékuk még akkor is az egyezkedésre? — Bizonyára nem volt.

Mert, ha önöknek komoly szándékuk lett volna a kiegyezés, egészen más hangon beszéltek volna arról, mint a hogy tették; avagy elfogadhattuk-e azon ajánlatát önöknek, melyszertir önök nekünk azon előfizetői után voltak hajlandók 50%-et adni, kik egészen újak s tisztán lapunk előfizetői s kik nem egyszersmind a „Közlöny“-nek is előfizetői.

Hisz önök, kik csupán hirdetések érdekében, mintegy 2—3 száz példányban küldik szét lapukat, valamennyi előfizetőinkre, azt mondhatnák, hogy „azok az önkéi is.“

Vagy talán azon másik ajánlatuk elfogadhatóbb, melyszertir önök hajlandók lettek volna átadni nekünk a „Közlöny“-t olyformán, hogy a felelős szerkesztő urnál nyomassuk lapunkat 24 fjtával 500 példányban, (és nem mint önök állítják, 700 példányban) holott most is itt fekszik előttünk egy előfizetőnk levele, melyben azt írja, hogy a „Közlöny“-t azért küldte vissza önöknek, mert összepiszkolta me a fület is a fejtéke.

Mondják meg tisztelt kollégánk őszintén, hogy az önök egysülési szándéka soha sem volt komoly, hogy lapjuk 4-ik számában hozott felajánlásuk is csak a nagy közönség tisztifélszóra volt kigondolva.

Különb, feltéve, hogy önöknek az egysülés és az egységesség komoly szándékuk volt, ugyan mondják meg önök őszintén, lehet-e arra adni valamit? Hiszen 1874-ik év január havában, midőn a „Sz. H. Közlöny“ keletkezett, K. Kmethy István, Mikecz József és ifj. Maurer Károly között a „Sz. H. Közlöny“ jóvedelmére vonatkozólag szintén létesült egy egységesség, melynek egyetlen egy pontja sem tartott meg sem a „Közlöny“ jelenlegi felelős szerkesztője, sem vezérszerkesztője által.

Vagy talán azt hiszik önök, hogy mi is épen úgy rászédhetők vagyunk, mint a „Sz. H. Közlöny“ teremtetők? Nem uraim, azt ne higgyék, mert akkor csalódi fognak.

Arra kérjük végül önöket, miszerint hagyjanak fel mindennemű orvátmadásokkal, mert mi sokkal jobban tiszteljük olvasóközönségünket, mintsem hogy ily belgyi polemiákkal óhajtának utatni. De kérjük azért is, mert szükségtelen, hogy még azok is, kik egy éli állásponton vannak, egymást sértésgessék, különben is tisztelt kollégánk, biztosíthatjuk önöket, miszerint önök s nem mi fognak ezen polemia által hazni a kurtát.

Arra pedig, hogy meggyűben három lap meg nem élhet, a közvélemény ítéletét hívjuk fel létjogosultságunk felett ítéletet mondanék az felesleges, miután a n. é. közönség már eddigéig határozott a lapok élete felől, mi kitűnik az eddigi t. előfizetők részéből. A „Szabolcs“-nak úgy kiállítás, mint papírja és

dám, azt is szolgálom. Hej Ferencz, be szépek azok a sárga aranyok!

— De Juon, ha százszor „gazduram“ is, mégis sok, a mi sok!... És, hó, szél, zivatar!... Eh Juon, mondom, hogy én már beleuntam!

— Ne papoj, mint egy preotyász!... Hát mit tennél, miből élnél, ha urunkat nem szolgálódná?

— Dolgozom, Juon, dolgozom.

— Binye, perdevára! — kiált fel Juon gyus kacajjal. — Jól van „nyárkerülő“, csak te beszélj, Juon meg hallgattai fog. De mond csak, ha urunkat meguntad szolgálódnai, há a fejedet nem untad még egyenesben a vállaid között?

Ferencz, kiben az olvasó javuló szívet vélheted tolni, melyen elhallगत. Eszbe jutottak talán azok, kik meguntan a szolgálót, fejeik sem maradt meg egyenesben a vállaik között.

— Ugye, — kérdé Juon, — ugy hát hallgass.

Nemsokára a majorság kapuja előtt állottak.

A majorság ablakai sötétek voltak, csupán egy, egyik köoszlop tövébe vajt keskeny lyukacska szórt halvány világot a borogó éjbe.

Zólyomi lelkét, — ha ugyan ily minőségben azt léleknek lehetne nevezni — e keskeny fény láttára a legvilágnyóbb öröm fúttatá el. Ismerős volt lakában; ismerte annak minden osztályát!

A majorság kapuja legkisebb nesz nélkül feltartott.

TÁRCZA.

A besztereci halász.

— Regény. —

Írta: Angyal Gyula.

(Folytatás.)

A jelzett fejedelmválasztást követő napok egyikén, egy sűrű tavaszi zivataros éjelen néhány lovas ügetett az Aranyos partján. Csapatunk kised, állig 3—4 emberből állt, élén egy zömök, fekete köpenybe burkolt férfinál, kinek arczát a meg-megújuló villám még eléggé szabályosnak tüngette elő. Kiserői, melyek néhány lépésre szótlanul követék, urok öltözévtel egészen ellentétbe álltak, s inkább erdélyi oláh, mint magyar szollosokat ismerünk fel bennök, különösen azok egyikében, ki hegyes báránybőr süvegével a hátán keresztül akasztott hosszú fegyverével világozó orrást állított elő.

A lovasok, egy távoli halvány világosságot tartva iránytűül, a sályomhalmi majorság felé tartottak.

— Hm, átkozott udvarbíró! — mormogott az elő lovagó — te tehát nagyobb róka akarnál lenni nálamnál?... Jó. Hanem azért mégis meglátjuk, hogy melyikünknek lesz feltehetőlenebb rejtélye; neked-e az a majorságban, vagy nekem a köpenyben!

Ezután, mint ki tervével tökéletesen el-

nyomdájára őrési különbség a többi nyiregyházi lapok felett.

Még egy komoly ösztinte szót, tisztelt kollegáink! Ne igazoljuk legalább mi, kik az irodalom terén működünk, hogy „átok fogta meg a magyart, mert az soha egyfűt nem tart.” Ilanem inkább adjunk igazat Feri bátyáinknak s azt tartassuk is meg, hogy „ne bántssuk egymást.” Hiszen mi úgy sem félünk.

Uram, higgyék meg önk, hogy semmi tekintetben sem hátrálunk meg t. kollegáink előtt, de ösztinte szívünkölhő gúnjuk, miszerint a n. 6. olvasó közönség ne legyen utatva a mi domesztikai czivódások által folytonosan, miért is azon ajándékot teszünk tisztelt kollegáinknak, hogy ezen vitát ne vigyék többet a nyilvánosság terére s ha az egyesülése komoly szándékunk van, ne irjanak több „Egy szó magunkról és másról” című cikkeket, mert ha azt teszük meg egyszer, akkor köztelenen leszünk mi is a kezünkkel levő fegyvereket használni ellenök, a mit pedig nem szeretnénk.

Tisztelettel
a „Szabolcs” szerkesztőjéje.

Levelezés.

1876. január 17.

Tekintetes szerkesztő ur! Ime van szerencsém becses lapokra e f. év első felére előzetesen díjjal 2 főt küldeni, azon kéresem mellett, miszerint sziveskedjenek a lapot az 1-ső számtól kezdve megküldeni, egyszersmind szabad legyen sajnálkozásomat jelentenem ki a felett, hogy önk nem voltak annyira udvariasak, mint a „Szabolcs” és hajdukérelti közönség vezér és nem vezér szerkesztője; ezen urak még akkor is küldték lapjokat, midőn én már azt vagy kétszer visszaküldtem, pedig megvalloim, nem igen szeretek véle bízódni, mert az ember egészen össze keveri magát a festékekkel.

Aztán meg, isten tudja, nem szeret az ember cadáverrel bajlódni még akkor sem, ha az csak papíros.

En megvalloim, igen eszűdöközöm megének művelt közönségem, hogy az ilyféle előző növények részére miért ad csak annyit táplálékot is, hogy napról napra tengesse hitvány életét, különben úgy látom, hogy nem is az előzetes, hanem a külföld svinderei hirdéseiből tengeti azt.

A „Szabolcs” lapok-ról nem is szólok, mert az subventionátus, s mint ilyen, minden bíralaton alul áll.

Ha a t. szerkesztőség helyén látja a t. olvasó közönség Tájékoztatóit ezen levélke közlését, arra ezennel felhatalmazom.

Fogadja sat. E..... S.....

A közönség köréből.

A „Szabolcs” múlt évi 48-ik számában a felsőszabolcsi ref. egyházmegye öszi közgyűléséről „Argus” aláírású egy cikk jelent meg, melyet még a „Prot. egyházi és iskolai” lap is: csaknem szóról-szóra közzölt.

Ha csak itthon marad e tudósítás, ha nem lépi át e siralmas Jeremiás Szabolcsmegegyék határát: soha se mártóttam volna tollam penészes kalamárisombá, meghagyván kit kit: a maga hitében. De midőn: „ország-világ” ment a közlemény; midőn az összes magyarbani protestánsok előtt tétetik egyházmegyénk — mely pedig még eddig nem volt hátul, hogy most éppen niacs: az egyházkerület megmondja — mintegy szegénypadra? — nem lehet, hogy — mint az egyházmegyének egyik igyegetlen tagja — el ne mondjam véleményemem — nem kívánom, hogy igazolá-

A komodorok, melyek másszor ély igen csahók, nyugodtan beverészték a szalmás és szénás kazák tövében, nem gondolva esővel, széllel és — idegen látogatóval, sőt ha egy-egy közelebb fekvő eb meg-meg is morogta a folyosó ajtaján gregnök kopogó köpenyeges férfit, szonnal vissza hajtá fejét, mihelyt névén halá magát szlítottait.

Mig tehát a Juonnak kiadott terv szerint két csatlós az aklok felé tartott, hibetleg, hogy előfordulhat eshetőségek alkalmával hátvédi szolgáljanak, addig Juon és Ferenec, szótlanul foglalták el helyüket.

És mily különös! e csapatot bűnös me-renylétben az ég is segíteni látszott. Az eső hullt, az orkán dühöngött, az ég csattogott, s a majorság cselédei a legmélyebb álmukat aluvák.

Csupán a mondott körözpont tövébe vajt réshöl löveti ki egy gregnök fény, a gyermek, Boriska kamarjából.

Ó szegény még nem aludott. Hisz ók is ma jötték haza magyarországi utazásukból, melynek óka óda anyja nehány rokoniaink n. elgátoltása volt.

Borbála tehát még nem aludott. El volt foglalva ama roppant teendőkkel, melyek az akkori időben, egy ily nagyobb utazás után előálltak.

Úrített, rakott, tett helyre mindent, s már-már majdnem örömet fejező ki maga előtt ama leendő boldogságnak, melyet elérni fog, ha munkája után majdan ó is lipenhet.

Epen e ponton állott, midőn a folyosó ajtaján kopogást hall.

Nem rettent meg. Sokszor történik ez a

nak vétecs — „Argus” urnak a helyzetet, körülmenyeket köllőleg nem méltató: állítá-sáról.

„Argus” urnak ismernie kell egyházmegye-nyük geographiai fekvését, jól tudatja: hogy Nyír-Báthor epen keleti szélén fekszik a me-gyének, alig nehány egyháztól környezve. Már-most: ha feltesszük az ősi kellemetlen íút: ha tekintjük a nagy távolsgót; ha nem hu-nyuk szemet, nem dugunk fület; a minden-nap, mindenkiöl hallható nagy igazságra, a pénztelenségére: csodálni lehet-e, — a fenébi-okokat beszámítva — a részvétlenséget? kár-hozható-e, — hogy az érdekletteknek kívül — kevesen jelentek meg Báthorba Argus ur; látására? hogy pedig ez alkalommal a világi tanácsbírák — tudják, hogy az elmaradtak ter-hes hivatalokat folytatnak — elfeledték a sta-tutumban megrendelt köllőnek megfelelni: ez egyszeri hallgatásuk; elegendő ok é, jó karak-tok prostitutiósárra? és mert most — kivétel-lesen — mindnyájan meg nem jelentek: nem volt-é meg, az ítélet hozására megkívántó szám?

Kár volt egyházmegyénket úgy „meghur-czolni” — aztírt a kis „írás viszketegecsért!” — kár volt a delutáni gyűlést is emlegetni! — nem történt ott semmi rendtelenség, reform-áló Argus ur! csekély szavam hozza ez: „Nem jó madár az: a ki.....” pótolja ki Argus ur!

Szabó Ferenec.

CSARNOK.

Írás, gyorsírás, nyomdászat.

— Ismeretterjesztő czikk, — íta: Mihály József, tanár.

III.

Az emberi nem fejlődésének három fő fokát lehet megkülönböztetni, az elsőn meg-nyomatlan beszéd, a másodikban írás, a harmadikban nyomtatni. Beszéd, írás és nyomtatás által sa-játította el az ember mindig növekedő hitvány-ban tökéletességének alapjától, legkivá-lyabb kiváltságát, a gondolatközlést. A közvetlen élő szó, nyilván legökölleltesebb eszköze ezen közlésnek, de bizottság- és tartósságot tekintve egyszersmind a legkorlátoltabb. Szájáról szájra, nemzedékröl nemzedékre szálló közlésnek eredeti kinyomatlan folyton változó és elmosódó, ezért nyit a szóbeli hagyomány oly kevés ténylegest. A mi egykor tán mint nagy esemény fordult elő egy nemzet történetében, az évek hosszú során túl, csak mint homályos monda tartja meg magát. Az írás feltalálása által az ember már a legelső időkben, fejlődésének második fokára emelkedett fel. Az eszmedes elme gondolatát azonnal nem csak elbeszélte, hanem le is írta s ez által megörökítette. Írat-ak tehát könyvek, alakultak könyvtárak s bár a szellemi termékeknek rendkívüli hatású korok és nemzetekre nem tagadhatjuk, de ezek létünknek, hogy azon hatás még mindig csak körül volt. Egyes kiváltságosokat, kiket előző születésök, kedves anyagi helyzetök, ritkább esetben rendkívüli szellemi tehetségek, szerenc-sés helyzetbe juttattak, szerelhetők könyvet, hozzájuthattak könyvtárakhoz: a közbetért legmagyobb része azokhoz nem fértett. S mnök voltak azon könyvtárak? Száz kötet könyvből álló könyvtár már rendkívüli k tartat-tott, s a tudós, ha 10—12 könyvvel bírt, szerenc-sésnek vallotta magát. Egy biblíának gyak-ran 1000 forint volt az ára, s nem esoda te-hát, hogy a ki valamely zárlatnak könyvet aján-dozott, nagy jöltevények tekintetét. Apák le-ányainak kiházasítási adományul, előadósodtak hitelezőknek tartozásaiik töltésítésére, gyakran könyvet adtak, s jaj volt annak, ki egy kiköl-csöntött könyvet elveszített. Kuteledei Vid ma-gyar fúr 1263-ban elveszítvén a csatári zárdá

majorságban, csakhogy ilyenkor, főleg ily esnya zivaratos időben, atyját szokta felköltöeni.

Most nem tevé. Hadd pijenjenek a jó szülék, ugy is el vannak fárada.

— Ki az?

— Egyedül van, — szólt magában Zó-lyomi. — Rajta. Nos, kinyitjátok már? — ki-ált fel aztán hangosabban, de elég ovatosan arra, hogy hangja tompán elhaló legyen.

— Igen igen nagyságos uram!... nyit-mom már, — kiált örömmel a leányka, félre-tolvá az ajtó nehéz reteszét. — Ah, nagysá-gos uram, mily átkozott!... No de bocsanat, rögtön elkészitem kamaráját, csak előbb atyám-nak költöm fel!

— Ne, ne bántsd gyermekem; csak va-lami világotól gyujts, s én szolgimmal majd elkészítem.

— Igen, de atyám talán...

— Nem kell gyermekem. Ok tudom, el-vannak fárada, s a pihenés jól esik.

— Ah köszönöm!... nagyságod olyan jó.

— Mint te... szép leánykám. Oh, mi-kár, hogy e rut magyában kell vestegled-ned!... nem vágyss-e valahová, fel a ma-gasba, az é tbe, hól szived dobogása, lelked-vágya mintegy varázstűstés kísérnek lépteid.

— Oh nem; én itt magam nagyon jól-találom, s mit kegyelmséggel most felemlite, há-bár nem is oly tündökli minőségben, de épen oly bologitólalag körülözve, mert biszen szüleim mellett vagyok, kiknek szeretete felér a világ minden kincsével.

Zólyomi hallgatott. Ó is ember volt, ha angyalok vették körül s látszott, mintha egy

bibliáját, azt két falu örökös átadásával jól-kevénylen kártalanítaná. A drágább könyveket templomok és könyvtárakban gyakran láncra verték, hogy így biztonságban legyenek. Maga a kiköleszés nem egyszer csak tetemes hasz-nálati dió, kamat fizetése mellett történhetett. A könyvkereskedés üzlete pedig oly fontosnak tartottott, hogy a vásárok alkalmával közpör-keben a könyvkereskedőnek a templom helye-re jelöltették ki üzleti helyét. — E szükörös-ségöl ki kellett bontakozni, a kiválóbb szellemi termékek cseleskörű szétterjedésének eszközt szüköség feltehető, hogy a szellemek érint-kezéséből élénkebb élet támadjon, viláosság terjedjen. Ez megtörtént, midőn az emberi nem fejlődésének harmadik fokát elérte, a könyv-nyomatás által. A könyvnyomatásnak rendkí-vüli fontosságát elismerte a nagy hitványt Luther is, midőn találólag megjegyezte: a könyv-nyomatás az emberi nem második megváltása. S e megváltás érdeme első helyen Gutenberg János-é.

Ritka eset, hogy a találmány hírletlen, minden előzmények nélkül jöjjön létre. Így volt ez a könyvnyomatás is, ennek is voltak elő-utaljai. Ilyenekül tekinthető a pénzverés, a pe-csét, bélyeg, mustra nyomás, melyek már a legelsőbb művel népekül használatban voltak. De mindnyájan között a könyvnyomatáshoz legközelebb áll a fametszés mestersége. A fa-metszés maga akkor még ifjú találmány volt, s hábár a kínaiak, indok s más népek azt már a legelsőbb időben használták, nálunk csak 1400 év körül születtett. Születésére alkalmas a kártya-játék szolgáltatta. Miután e játék 1300 óta mindig nagyobb térben elterjedett, a kártyafes-tök gondoskodtak módokól, azt gyárszerűleg sebesen előállítani, s így a fogyasztó közönség igényeit pontosan kielégíteni. Előbb kivágot-tak mintákon átmozdították, k'sőbb fametszetröl lenyomaták az alakokat s így gyártották az „ördög bibliját.” A fametszet ezután is igen alkalmas eszköznek kiállott szent képek előállítására is, hol ki kellett metszeni a szent-nek nevét, jellemző mondatokat, verscskéket. Később ily képek egész gyűjteményben nyomat-ak s hozzájuk szinte fametszetröl rövid zú-vozek csatoltattak. Legelsőb emleke ily nyo-matnak a szegények biblijája (Biblia pauperum) a kirchaueri kolostor alkalmestényeinek ma-solata, mely ó és új testamentumú 40 képet foglal magában. Szinte igen kedvelt termet volt a haláltánc, hol képekben ábrázoltatik, hogy a halál különféle korú és nemű emberekkel, hogy lejt a tánczot a sir felé. Ilyféle tábla-nyomatoktól a szépszedhető betűs nyomtatás- csak egy lépést kellett tenni, hogy a könyv-nyomatás legyen feltalálva. Ki tette meg e lépést? e felett sokan és sokat vitakoztak Ne-met, Olasz és Franciaországban 20 város ignye-nyelte azt, hogy a könyvnyomatás bölcsőjének, tekintessék, s még több azon férfi száma, kik mint feltalálók szerepeltek. B-mberg vá-ra, harczolt Pfister Albert mellett, mivel ez Gutenberg egy-időben egy latin bibliját nyomat-tott. A straszbürgi városukat tartották a könyvnyomatás feltalálásának helyétül, s a mes-terseg feltalálóját Mentelet Ján-s, az első straszb-ürgi nyomdász, tiszteltelt. Legszívósab-b vitatták a könyvnyomatás feltalálásának dícső-ségét, a hollandok honfirtársuk Jansen mellékevén Koster Lőrinc számára, ki szerintek azt 1425. évben Harlem városában találta volna fel, s ennek ugyszázdados forduló évét 1823 ban jul. 10. és 11-én nagyszerűen megünnepeleék. A kutatósnak a legvilágosabb történelmi tények alapján, sikerült azonban kiderítenie, hogy a könyvnyomatást 1440-ik évben Mainz városá-nak polgára, Gutenberg János találta fel.

(Vége követc.)

perzeze letenne ama binós gondolatról, mit szüvnikül kebelébe hozdo.

— De mégis léányom: ha életed előtt egy jobb, egy szebb tét nyílnék, telve szer-lemmel, boldogsággal... felesordéid-e azzal e mogorra pusztaságot?... Visszaütanítand-e azt?...

— Vissza kegyelmes uram! Mindent visszaütanítanék, mint oly kisceket, melyeknek én ugy is birtokában vagyok.

— Ah, gyermek vagy! — kiált fel Zó-lyomi, s megragadtatva vad indulatától, sze-vedélyesen szorította át a leánykát, ki min-den erőlködés daczára sem tudott a vaska-rköből meneküni.

— Borbála!... akarsz-e... vagy nem-nem; te jó lányka vagy. Lásd, csak próbára akarám tenni szivedet, hogy vajon olyan hátartalanul nemes-e, az mint hallám.

A leányka kibontakozva a kísérő karjái-ból, könyvei patakban omlottak alá.

— Engedje meg nagyságod, — szólt az-után szakgatottan, hulló könyveit törülgetve; engedje meg, hogy atyámát felköltöhessem.

— Ne bántsd gyermekem. Lásd, ez próba volt. Most isten veled!... Ah, hallod, hogy zug a zivatar, hogy ront a kapunk.

— Egymásba hajtották-e a kaput nagysá-god szolgái? — kérde a leányka, kénytelen-lekötött fájdalommal.

— Nem tudom, de mig te kamarámba kényt gyujtasz, léányom, addig én megzom-csom.

— Nem kegyelmes uram, azt nem en-gedhetem. Ha atyám nagyságod, nem enged-i felköltöni, így helyébe én tartozom nagysá-godnak szolgálni.

Irodalom és művészet.

Uj könyvek. A Franklín társulat Budaposten ismét nehány kiadásában újabb meg-jelent s igen csinosan kiállított könyvet küld-ött be szerkesztőségünknek **ml. pedig:** — Bernstein. A természet könyve. 17—19 füzet. — Egy-egy füzet ára 50 kr. E négy füzet tartalma: XVII. füzet. Képzéni utazás a min-denségbe II. stb. — A földpálya nagyságá-ról — Az ég tünevényekről stb. XVIII. fü-zet. — A nap és az élet I. — Az élet forrá-sa. Az e föntartás törvénye. Az örökmozony és az emeltty. — Az ugynevezett hónyag. — A hó lénye. — Külös és belső mozgás. — Mi-ként változik a mozgás hóvé a világűrben. — A nap kibőlése. — Az álló csillagok színe. — A napfoltok és a zodiacus fénye. — A teljes napfogyatkozás július 18-án 1860. — Mit tanulhatunk a napfogyatkozásokról stb. XIX. füzet. A nap és az élet II. — A sötét csillagok és világűr ködfoltjai. — Az üstök-sök. — Az aether. — Hogy lehet megmérni a fényugrák vegyi erejét. A nap mint az élet előfeltétele stb. Igazságügyi rendletek. 1875. Első füzet, a kereskedelmi törvénykönyv élet-beleptetésére vonatkozó rendletekkel. — Ara száma 30 kr. Pódatár a métermértékek vno számolozhoz az iskolai használatra. Szerkeszté Kordos Gusztáv. Egyszersmind pótfüzet az általa szerkesztett „Műdszeres utmutatóhoz.” Ara 40 kr. — Aufgabensammlung zum Rechnen mit den Meternmassen für den Schulgebrauch ver-fasst von Gustav Kordos. Zugleich ein Ergän-zungsheft zu seiner Methodischen Anleitung zum Rechnen mit den Meternmassen. Preis 40 kr. Olcsó könyvtár 15. és 16. ik füzet. 18. fü-zet. Szerelen és huság. Beszély. Irta Kemény Zsigmond. Füze 30 kr. — 16. füzet. Harma-i Szomorujáték öt felvonás-ban. Hugó Victor. Forlítottá Szász Károly. Füze 30 kr. — Tör-ténelmi könyvtár 18. 19. füzet. Ara egy-egy füzetnek 40 kr. 18. füzet. Apad és a ma-gyarok letelépése. Irta dr. Tódy László. 19. füzet. Magyar nemzeti vtauunk. Irta Ád-or Imre. — Mire a t. olvasó közönség fig-yelmét bátrák vagyunk felhívni. — A szer-kesztőség.

Téli és farsangi élmények.

„Magyarország vigalmak színhelye, Epen most van a tánczok ideje.” Tompa.

... A dob pereg... a köny hull!... szídjuk, káromját a kormányt meg a német, amugy magyar-miskán... busulunk... hátküldök... (persze teli kancsó mellett); panaszodunk uton és utcákon, funek-fának; sötét-már-már közel álunk az elkeseredéshez... mindez csupán egyetlen egy ok: az adó, a nagy adó miatt.

Való, hogy országunk csak egy roskad a roppant teher, államadagok, befektetési köl-csönök stb. alatt. — Az adó nagy; sötét még ez évben is emelkedni fog az adók névény-tételén. Így hat a jajveszekelés, a panasz ta-lán jogosult is!

Nézünk. Vizsgálódjunk. Gondolkozzunk. Keressük bajaink okát.

De midőn ezt akarjuk tenni, el me indu-ljunk minden ember száva. Tele vannak ezek tettelessel, alakoskodásokkal. A ki pénzhiány-ról, szegénységről, ólóságról, szüköségről leg-többet beszél, többnyire legjobb labon áll. A ki pedig legnagyobbira van malacznaja, birka-nyája, gulyáival, az alkalmasint azért handa-bándzik, hogy hitelét tovább feuttassa, — nem az adóhatal, hanem hitellező irányában. Az adózás és adóhatal legelőbb akkor jut eszébe, midőn az „átkötött” adóját figyel-mezteti. A nagy kamatot, melylyel magát hit-lezőinek lekötölte, szóra sem érdemesíti; de

S ezzel a szerencsétlen leányka, magára öltve egy vastagabb ruhadarabot, legkisebb gyanú nélkül ment a kaphoz.

Zólyomi megállt, utána nézett. Küzdeni látszott magában. Lelkét egy pillanat alatt ke-resztül futotta minden. Hisz ó is ember volt és a p. a, ki gyermekeiért a világot keresztül kutatná, ki gyermekeiért az eget megstro-molta. Az anya fájdalomát fel nem foghatá, mert gyermekei anyát nem ismernek, de ta-lán Zólyomi maga sem ismeré azt köllőleg, hisz gyermekei anyját is ó lé meg, midőn azokat neki a világra hozá, cserébe annak szívé tétve semmié. Igen, a bűnös kalandor lelke ingadozott.

— Nem, — mormogott; — e gyermeket nem, inkább száz más, de őt soha!

Azután kirohant. Szemei szíkrát szórtak a sötétben.

A kapu tárva nyitva, körülte a setét, vi-háros éjen kívül semmi, senki, csak a bűnös lélekismeret.

Távolról még lehetne hallani a szárguló lovak tompa dübörgését.

— Késő! — szólt magában.

Nehány pillanat múlva a majorság ismét néma lón.

Zólyomi, két csatlósától kiserve, nez nélkül zárta be a kapu maga után, s vágta-tott a csillagatlan éjbe, vétkes tudatöl dí-dítetve.

(Folyt. köv.)

az adóhajtó láttára kő sodróból is kiabál és panasol. — Mielőtt panasozzaván elmenne, kérd meg: mire költötte, mibe fektette kölcsönét? ... Bizonyára nem adja törlesztésére s más valami hasznos befektetésre fordította; tehát e miatt adóssá sem lett, el sem pusztult.

Hanem nézzük tetteiket. Vizsgáljuk életmódjukat, szokásaikat, társadalmi magukviselését. A téli unalmas esték, napok különben is gondolkodásra, magukbeszámásra, elűnékedésre (és emberszólás-szavulásra, pletykálkodásra) utasítanak; sőt kényseritenek.

... Ni! minő rojba, cséngs bontás, vivatkozás, éljenzés, zaj, hán. Hová tart e sok ur nép? ... hol telepedik meg e sáskahad, két csapat muzikus kíséretében? ... Hisz ahol ez megszűl: mindent felészit, elpusztít, a mi t. i. em. való lesz. Aha! holnap András napja; igaz! Erre mennek a hetedik falu ellen ... Mint egy het múlva hallánk a hazafelé szállingókat, csak vagy 37-en voltak, s az est "hó s e", már mint a házi ur, nagyon sajnálkozott, hogy meghívott vendégei mind el nem jövének. (Neki tehát 37 vendég, családével, lovaival még kevés volt?)

... Eccc! Hát ez megint miféle török-háború? síp, dob, trombita, citera, cimbalom, furbalyhang, hegedűszo, korgujgatás, hogy az ember feje csakugy szédül bele ... Igaz, hogy ünneplés van, s szent Dávid, az öreg primás, azt mondja, hogy: "lantban, hegedűben, cimbalomban zenésben" kell az urat dicsérni; de ezek áll nem a templom felé tartanak ... Nem bizony! ... István napra vándorol e nagy karaván a harmadik faluba ... Itt volt még egyszer egy eszem-iszom, dinom-dánom, mint egy jelenlevő mesél nekünk! (Mert olyan nagy dolgokat mondott, hogy egy áva szót sem hiszünk belőle. Nem is lehetett elhinni, mikor azt mondta, hogy ... e j! ... Egy szóval hát csak egy Lukullus és Szerdanapál adhattott olyan lakomát — azt mondta ...)

Ihonn! Megint zenelona. Ez meg első farsangi menet ... Az ott béli előkészület és gyülekezés ... Emez meg itt lakadalmi menet ... Hiszen ezeken szükségnek, nagyadónak, olesóságnak ni nyomra sem látszik!!! ... Hozgát! Hanem lépünk közelebb. Vegyüljünk társasághoz, p. e. bálban s vegyük szemügyre jók élet. Epen itt, előttünk e palatában, e fényesen világított tereben áll a bál ... Jótékony ezétra, ez áll a bál meghívón ... Nézd csak! szebbnél-szebb fogatok, egyenruhás keszicok, inasok ... Az anyák, mint egy-egy fejedelemasszony, (századad elelőtt k. rályánál ülözöttetett egy helyben, bársonyban, ki aranyval, ki gyémánttal s más drága gyöngyökkel ékesítve ... Het vármegye szépe hozta el e leányasárra — pardon: bábra, bajt, keszeit ... s járják a segélygyűlétek körjének gyarapítására. (Ha anyai volna a tisztja jövedelem, mennyit egy-egy mama és honiány toltotte és schmuckja ér: mily egyszerű virágzóvá lennének gyarló egyetünk!) ... S a szomszéd tereben? ... Ott az "urak" mulatnak, költenek, szórják a pénzt, mint egy egy herceg, mint egy-egy kis király, ... Járja a makkó it, s egy egy kis "parázs ferbl" ott a többi asztalnál. Csakugy seprí a "szerenese fia" a százásokat a cukásból ...)

... Huzzad cigány! Ne ez a "rongyos" (egy százás): ide jere mellem; a fülembre huzz ... ("Mégkoszonos-félet itt fejevel s odussog, hogy a "kinek most huzzs, az már kettőt adott már "olyat". Le van kötelezve) ... Tokaj "arany nedje" csakugy ömlik és terál ... A pozsgós palaczkok csakugy pattognak ... ki franczia, ki magyar ...)

Huzzad cigány! huzzad a bus keserévest: "Nincs már a magyarnak vig nórára kedve" ... meg hogy: "a nagy adó terhe alatt, házgerendám majd leszakad" stb. ... és azután közbe-közbe szidják a kormányt, a minisztert, a luxussadórt, inas- és lótársat sheftét e "szegény" bus magyarok ... Igy ny o r g u n k, ily k i n d ű d u n k, ily n y o g u n k mi "szegény magyar nemes embere" a nagy teher alatt ... mint megannyi fejedelem s kis királyok!

Közbe még egy kis politika is csak kell, hogy a mulatság teljes legyen! Persze, hogy hazánk kezében szeretnék látni a vezérserepet az európai nagyhatalmak concertjében; egy szivnoraora ohajtjuk ezt emelni a többi legmiveltebb államokkal. Kellene szabad íjbar, ocsó közlekedés, jó igazságszolgáltatás, sok ügy vasut, nagyhírű tanácsadók, egyetemek, művészeti akadémia; sőt minden kellene! Mit! ádózatok! sőt még adót sem kellene fizetni, mint régen, a jó időkben. ... Persze, persze ...)

Azt mondjuk: "a haza vesztélyben." Nem úgy siettek hajdan annak megmentésére. Mint a régi honleányok nem magukra, hanem a haza oltárára rakták kincsüket, drágaságaikat; sőt a történelem olyat is emlit, hogy veszedelemben hajukat, legszebb ékszerüket is levágták. ... Bezzeg! ma még földánának is hozzá! (Töldának is egy-egy csorjolt; hanem ezt ugyan másként, mint így számbel, ki nem mernék mondani széles ez világról!) Nem rég is lerakták a magyar honleányok aranyait, ezüstjeiket, drága gyöngyeiket s karpereceiket és nem is javszékeltek utána. ...)

Nem politikai indokok — a mihez nem tudok, — hanem társadalmi életünk árnyoldalának szemlélése (melyeket fenyoldalunk, fénypontoknak lehetne inkább mondani, ha oly fekete pontok nem lennének) a sok, napokig tartó dinom-dánomok indítottak eleményeim

papíra vetésre. ... Ideje is lenne már az alaplatlan panaszokdás s luxussal felhagyni s teljesíteni zugolódás nélkül honpolgári kötelességeinket s nemcsak táncolni, hanem tenni, áldozni is már a hazáért valamit, s felhagyni fejedelmi szokásainkkal; társadalmi intézményeink, egyleteinkért, intézményeinkért lépni egyet-kettőt. ... No de erről máskor. G—i—r.

UIDONSÁGOK.

— **Tisztelettel** tudatjuk a községek és egyletek előjáróival, mintszintén a t. néptáncolók urak azon részével is, kik lapunkra eddig meg elő nem fizettek, miszerint a "Szabolcs" ez évi folyamára 2 ft 50 krajvával meg folyvást előfizethetnek. — Egyszermind ajánljuk hirdetésit rovatunkat a kereskedés és olvasó közönség becses figyelmébe, hol mindenfélre hivatalos és magánhirdetések a legutóbbasabb áron és csinos alakban közöltenek.

(m) **A nyiregházai** polgári ösödök egyetel bál, mely lapunk mult számába fel volt emlitve, hogy ez évben is megtartatik, mint a rendező bizottság által értesítettünk, f. évi február hó 12-én (szombati napon) csakugyan fog tartatni. Midőn ezt a n. é. közönség tudomására juttattuk, egyszermind kötelességünknek ismerjük arra figyelmét is felhívni. Városunkban ezen egytel báljai a legeszebbek és legkedveltebbek szoktak lenni, de a czél is, melyet a jövedelem által előmozdítani igyekszik az egytel, megérdemli pártfogásunkat, mivel a tiszta jövedelem az egytel konyvtára gyarapítására van szánva. Mint értesültünk ezen bában Benczi Bertel teljes zeknara fog működni, a bálbizottság pedig oly egyetnek áll, kik a fesztelen kedélyesség többszörösiten igen jó tudják, a legvibb mulatságot merjük jósolni mindazoknak, kik e táncszékenben részt fognak venni.

* **A Bözserényi László** szülőházát jelölendő emléktáblára a következő adományok érkeztek be hozzá: B r a u n Fülöp ur ivén 3 frt, K o h a n y i Dénes ur ivén 2 frt 80 kr, N. N. 2 frt, O v y. P a t a k y Arpád né urnó 2 frt, S i p o s Emil ur 1 ft. Összesen 10 frt 80 krajczár. Midőn e nemes szívű adakozóknak forró köszönetemet nyilvánítottam, nem tebeben egyszermind, hogy e helyen újra föl ne hívjam az elhunyt tisztelőt és a czéla terebe adakozásra. Minden legkisebb ösözget elfogadók s hirapilag nyugtazok. Kelt Nyir-Báthor 1876. január 22-én. Pataky Arpád.

(l) **Hymen.** Folyó hó 12-én tartotta Petneházán Deme Ignác hites ügyvéd menyegyzését, megyenk egyik bájos hölgyével, Éva Ilona kisasszonnyal. Áldás frigyokre.

(m) **Becsületes tolvaj.** Hoz községében a mult napokban egy szegény embertől ellopott 50 forint, továbbá mint két hétig hasznalt volt minden kútját, a tettest felfedezni nem sikerült, mely végre egy szép reggelzen arra öbrd fel a kárvalót, hivesz 4 db, 5 ftos és 1 db, 10 ftos képhebe elvezett 50 forintból 40 ft házi-kóráján ablakán kándikál reg nem látott gazdájára egy kis czeduálval, melyre ez volt írva kaszópok forma betűkkel, hogy "Kedves barátom, engedj meg, de nagy szükségem volt ezen ösözger, melyet most köszönettel küldök vissza, barától Mihály." Pár nap múlva a még hátralevo 10 ft is haza került. E kis történet igen jellemzi népünk nyomorult helyzetét. S bár az illető lova vitte el a pénzt, de azt becsületesen visszavandv, méltán megérdemli a "becsületes tolvaj" nevet.

* **A fegyveradó következményei.** Alig mulik el nap, melyen újabb meg újabb garázdálkodásairól ne hallanánk a toportyán fergeknek, farkasok a mult héten a kójtai határban temették el két lovat meg egy csikót, alig pár napra rá egy városunkbeli taligást sziveskedő elűzőlni a n.-kallói országúton, a mint az Szakoly községéből számkázott hazafele, azonban szerencsésen megmenekedett a meleg koporsó elől. Dreimal lébe hoch fegyveradó!

— **Ugy halljuk,** hogy Petneháza, Gyulaháza és Jákó községekben is szándékoznak batyubáli rendezni. Hogy a két első helyen csakugyan kiviszik-e ezen eszmét nem tudjuk egész bizonyosan, de hogy Jákón lesz, ez tény, mivel mint az ottani Szeldon Stefí bátyánk mondja: "Jákó addig meg nem áll, míg nem lesz ottan batyu-bál."

— **Panaszkodnak** ugyan-útfélen, hogy az utak alig járhatók a nagy hófúvásoktól s ni még leverőben hat a gazdaközönségre, az hogy a temérdek hó, mi a napokban esett, a gyengülő idő folytán olvadni kezd, s nem csak az utakat teszi egészen sártengerre, de a terményeknek is sokat árt.

(—) **Port a közönség szemébe!** ez a czéja ugy látszik a "Közlöny" azon cikkének, mely f. évi 4-ik számában e czímen jelent meg: "Egy szó magunkról és másról." Beszél e cikkben a névtelen író oly dolgokat, melyeket maga sem hisz, oly dolgokot, melyekről nincs biztos tudomása. Mint — szerinte — a "Szabolcs" egyik bábája, kénytelenek vagyunk az egész közleményt humbugnak nyilvánítani, még pedig a javából, mely bármelyik amerikai lapszerkesztőnek becsületére válnék. Különbben amint idejében igen érdekes és pikáns leleplezésekkel szolgálhatunk, főleg ha — a mint látszik — továbbra is insultál bennünket az a névtelen lova. A közönség bíralatúld pedig teljességgel nem félünk, — s erősen hiszünk, még pedig kétségbevonhatlan adatok nyomán hiszünk, hogy a jóv a miénk! — Ennyit a provokátóra!

(—) **Ha fénylik Vincze,** te lesz a pince, ez a hagyományos idóloslat nem igen örendezetet meg ez évben bennünket, lévén, nehéy percz hivál, borog mogorva idők a nevezett napon. Jaj néktek és nékünk borivó magyaroknak! De még nagyobb, hogy a Pálók is erősen kádósok, zumarások voltak, — mert a régi közmondásként: "ha Pál fordul köddel, ember elvesz dögél! ... No de a közmondás sem mindig csaltalhatn, fillent az is, mint az újdonszok, báltudósítók, szerelmet esküvők, öbistok katónk stb. stb.

(—) **Egymást erik** a bál meghívók, azonban a belépti díjak meglehetősen feleslegvük, épen ugy, mintha — hida a jövő században felállítandó önálló magyar banknak! — a legnagyobb pénzösszeg uralkodnék. Hátha aztán a rendezők azon meggyőződésre jutnak, hogy a sűrű garas jobb a ritka forintnál!

(—) **Kollektívem meglepés.** Csak hallgatag egy b—i uriember, hogy a toronyban verik fére a haragot, végre kiszalad a házból s kérdi: merre van a tűz, hát akkor tudom meg, hogy saját háza van a tűzvész által erősen fenyegetve. A fűtőszobán nem sepepte be jól az égő kemence száját, a láng bele kapott a fűtőben lévő szalmacsomóba s a tűz már a ház hátulso ablakán nyomult kifelé. Szerencsére a szomszéd jókor észrevette a balesetet s egy dézsa moslékát gátot vetett a lángok hatalmának. — Ho-y is mondták hajdan az éji örök? "Tűzre vizre vigyázzatok!"

(—) **Nagy-Halász községben** mint értesülünk, egyik szalasz megakarta tudni, ha van e a másik szuhancnak erős koponyája. A kísérletet azonban nem kezelte tette, hanem egy fejszével. Hiszünk, hogy elvendi érdemtel jutalmát, a miért a L.vater tudományába kon-tár kezekkel avatkozott.

(—) **A p-i jogyzó** zsarolási számdéka volt a "Szabolcs" közelebbi számában jelezve: Ha ez eset csakugyan megtörtént, meg kellene nevezni az ilyen népszíjpolokat s fegyelmi eljárást kezdeni ellenökben. Különbben is elég szíjpol ósödököt rajtuk!

(l) **Mint a Zemplén! Irja,** Nyir-Báthorban p l e t t y a e g y l e t a l a k u t: ugyan Nyir-Báthor város, mely már több nevezetességeiről híres, újabb időben ismét bebizonyította, mennyire hódol a korszellemnek — Mert hát a társulások korszakát erjúk most. — És ha London városában még a tolvajok is egytelte alakították, — miért nem alakulhatna Nyir-Báthorban plettyka-egylet! A plettyka, ezen csomopolitikus s rendet-rangot nem ismerő öségi emberi szenvedély Nyir-Báthor városában egykorbe gyűjté hveit, kik — mellesleg mondvá — mindnyájan elég előkelőbb ösödálból valók. Tény az, hogy Nyir-Báthorban a "Plettyka-egylet" megalakult. Nem tudjuk ugyan, vannak-e ezen egytelnek alapszabályai, s ha igen, meg lettek-e a magas miniszterium által örsítve, hanem az bizonyos, hogy Nyir-Báthorban a "Plettyka-egylet" inforibus feun-áll. Ezt igazolja egy óriási nagyságu hivatalos pecsét, mely a gyűlésre meghívó czeduláról látható. A pecsét cimere egy kut mellett sügölő két nő — valószínűleg a plettyka jelképét ábrázolja ezen körirattal: "A ny-báthori kerületi plettyka-egylet előeszejtje."

(Sz. K.)
(2) **Nihetetlen,** de mégis igaz. Egy urí egyentől hallottuk e napokban, hogy ő — na D. család pinczejéből 4 éves nyirbort ivott. E tény megegyelja ama feltevését, mintha a Nyir-bort nem állana el egy évnél tovább, mert az emlitett nedü nem csak erjéit, de zamaját is megtartá. Eltartását illetőleg, igen egyszerűen jártak el. Ugyanis az egyéves bort lebuhtak palaczkokba s erősen lezárva homokba tették azt. ugy hogy az ivergek félre fekte voltak s az eredmény minden várakozás kielegetést. Ajánljuk ezen eljárást megyei borászaink figyelmébe.

— **Ember tervez s az adóhajtó végez.** Történt ugyanis az 1875-ik hadjárataban, hogy A. faluban egy jó módú gazdaember egy fiatal legénynek igerte lánya kezét. Már az esküvő napja is ki volt tűzve, midőn meglejelt a közönség Nyuzó ur s a völgyegyet, mint adóhátrányosnak, lefoglalta s elarvereztette minden ingó s ingatlan vagyonát. A házasságból persze e tragikus esemény után semmi sem lett. — Néha a sorsot ilyen emberek helyettesítik!

(d.) **Farsangi hírek.** Régi szokásként megkezdődtek a vidéki bálók is, kisebb-nagyobb eredményel; sok helyt jótékony czéllal közté össze a mulatságot. — Legközelebb Nyir-Báthorban lesz egy kardon-bál, melyre a meghívók február 1-én fognak szétküldeni. A tiszta jövedelem a helybeli 4 iskola javára fog adni. A rendezők nevei elég biztosítottok nyujtanak arra nézve, hogy a bál kitünőleg sikerüljön. Tekintve a jótékony czéit, felhívjuk a mulatni vágyó közönség figyelmét a baktai bárr!

— **Chinai udvariás.** A k—i bában történt: egy fiatal s szellemes hölgy tréfalva mondá tánczosának: "Igaz-e az Lajos, hogy én engem többek előtt a n g y a l n a k nevezett?" Mire a szittyavérú gavalier felelt így: "Bocsánat nagysáid, de én nem szoktam ilyen b o l o n d o k a t beszélni. Aztán mondni valaki, hogy a mi Lajos barátunk nem salonképes!"

(—) **Melyik a legkedvesebb hang?** Az arany és ezüst pénz csöröge, pohárközczenás, madárdal, a svéd csalogány éneke, az imadott hölgy szerelmes suttogása, vagy az a édes czuppanása az ajkaink?? Egyik sem! Legkedvesebb hang a csengő hang. Legálább ezt erőstíti egy hozzáánk Pusztai barátunk által beküldött, közlemény, mely is ilyen formán

hangzik: egy fiatal erőteljes egyén ballagott pár héttel ezelőtt tanfája felé, hajta maga előtt két tehenet s fellegyerkezve a hideg és más kalamitások ellen egy hatalmas farkasbundaival és még hatalmasabb ölmösbottal. A mint a szőlőskertet elhagyja, a két tehen csak megbokrosodik s a vezényszóra nem ügyelve, neki vadulaton rohan hazafelé. Mi a tatár! gondolja hősünk, hát egyszer azon veszi észre magát, hogy néhány méternyi távolságon egy nagy ordas toportyánféreg utját állotta, s oh csodák csodái! el kezd vele saját mozgóra nyelvényen stýben beszélni: "hám hám! hol vetted koma azt a bundát, az az én atyjaimé! volt ad ide hamar! krr, krr, hám hám!" A koma gondolta magában, hogy mindig az okosabbnak kell engednie, tehát — bár nagyokat sohajtra — kibombolta nyakából a bundát s a földre ledobta. A fenevad azonban újra beszélni kezdett: "hám hám! most mindjárt megutdom hány kilogramm hus van benned" s ifjú barátunk ekkor létha be a helyzet komolyságát, előrótotta a néha fénytűköt, s fíjesztette a dudavát, mely azonban rád sem heridertett, sőt úró helyzetben tette magát. Ifjú barátunk, daczára a 18 foknyi hidegnek szokatlan hőséget érzett, úgy hogy saját bevallásáért minden félrehényo luskos volt a nagy izzadságtól, s a hőségben is reszketve áldotta azt az áldott vadásztorvénny. — Ekkor Nyiregháza felől egy szánya rohog feleje, s a lovak csengője oly bájos zeneként hangzott füleibe, mint az el-karóztottaknak a kegyelem ödvigéje, mint a székfál dzalngése, mint éhes embernek a kolbász sístergése a lábosban, — s midőn a mellé érkezett szánya bundástól együtt felkapaszkodott, lelkeslten kiáltott fel: áldott legyen az a cigány, ki a csengő öntését feltalálta!

(l) **Olvassuk,** hogy Philadelfiában a qvacker egyházban a nők is szónoklának, a többek között egy ily szónok egyike közelebről tartott beszédeben a következő éles igazságszóval állította fel: "Három dolog van, kedves barátaim és barátinok, a melyek felett az életbe leginkább bámolok. — Az első az, hogy a gyermekek botokkal és kövekkel verdesik a gyümölcsfák, holott a gyümölcs, ha megérik, magától is leessik. — A második az, hogy a férfiak miért örlíték és istentelenek, hogy háboruba mennek, és egymást gyilkolják, holott egyszer a nélkül is meghalnak. — A harmadik és utolsó, a mi felett bámolok, az, hogy a fiatal emberek miért futkosnak az asszonyok után, holott ha azt nem tennék, az asszonyok nemének hozzájuk."

(f) **Hozajajítás.** Mult számunkban a "Közönség köréből" című rovatunkban közölt: "Egy 10 tragédiaja, vagy a demecseri eljőrőség" című közleményünkben sajto hibából, ezen latin mondat, "sine me deme" hibásan volt így kiszelve, "sine me cleine" mit is ezen-let sietünk kijavítani.

(—) **Érdekes felfedezést** tett a háztartásra vonatkozólag — mint ezt a Term. tud. közlönyben olvassuk — Herzen A. nagyhírű tudós, módot találtván a nyersrusnak teljes épségben és ödeségben eltartására. Az eltartás a borsav segélyével eszközöltetik, még pedig oly sikeresen, hogy az ily konservált hus még mikroskóppal sem lehet legkisebb változás is felfedezni. — Florenzbán még társaság is alakult, mely a Herzen-féle, több országban szabadalmazott eljárás szerint Dél-Amerikában és Oroszországban is szándékozik ilyen husokat készíttetni és onnan Európába szállíttatni. — Ha az ily elkészített husok csakugyan megfelelnek a czélnak, és nem jutnak a Liebig-féle húsivonatok sorsára, melyek csak gyarló surrogatumnak képezik a valódi friss husnak, — milyen jól járna a husfogasztó közönség, mely drága pénzért sem juthat sokszor egy pár izletes falathoz, hanem vén, sovány, raghatatlan husokért kénytelen a pénzt vesztgeteni.

— **Uj zenemű.** Táborzky és Parsch nemzetzenek kereskedésben Budapesten megjelent: "Ave Mária" Moniuszko Stanizólty. Vranj Antal zongora átiratában, Lisztnak ajánlja. Ára 80 kr. — Diszes kiállítás. Továbbá: "Adolfino polka: ifj Fairbach Fülöpöt, ára 50 kr." — színtelen diszes kiállítás. Végre Lóhr Antalné színdíszett Steitz Róza urhölgynek: "Szérmemen" eredeti magyar dal: ily Losonczy. — Zenéjét, női középhangra zongora kísérettül, szerző Zimay László. — Ára 90 kr.

Nyirfalombok.

IV.
(Mit érdemlne a Vándor Ilosa? A nők! A lényok! A mi szava, de majd nem lesz. Örök béke. Az azigolyok. Miként lehet a kivétel. Meg mondjuk, de nem ingyen!)

Fájdalom ilyen rögeszme is erősen szerepelt nálunk alig három négy évtized előtt, s itt ott tán még napjainkban is szerepel, habár szelidebb kiadásban s kellőleg idomítva, szátkoszárral fékezte. Persze, nem méltó, hogy ötorombaságit és képtelenséget fejtessék ... az apák bűnet csak mint figyelembe veendő adatot jeleztek a lényok és unokák ellen indított miveltésg perkerdesében ... On pedig megszelidíthetlen vén sas, spectabilis Avasi! mondjon le az e fajta, igazán avas gondolatokról, melyekért ilyen könnyen torzozbor szakálába marylkolhat (de jól is tenné!) valami "hirtelen kezű" delnö, és tekintsen velünk együtt a jövőbe, midőn hölgyeink (reméljük, nem sokára!) a miveltésg modern színvonalára emelkedve, új

alakot, új életet adnak a torz arca kornak, a balgatóságban megvédened tarsadalomnak. — Itt az édes anya a nemzet múltját tárja föl figyelmű gyermekei előtt. Beszél a hősről és vértanúkról, a szabadságról és hon-szerelméről, a dicsőség fényűségről, hajh! csak rövid korszakról és a megaláztatás gyászától végtelen napjairól, lelkesülten szól ama dicsőről, kik „tudtak meghalni, de félni nem,” lángszavakkal ostromozta az árulást és szolgalelkiséget... fény és boru valódiok a gyermek arcán, szemében az illetség tüze és a harag világa gyulad fel, és gyöngye szive mélyén szent-séges öltárként emelkedik fel s örökül meg a haza lángoló szerelme.

(A magasztos kép, melyet rajzolunk, nem csak a jövő, és teljességgel nem költői álmol-látás. — A földet a férfi hölgy, ki e kép eredetieként lebeg előttem, áldott a lelkes anya, szerető tisztelt hitvese az országosan ünnepeit vezérferiának a „mi” oldalunkon... áldott a geszi tündér Ilona)

... Amott izséssel de egyszerűen állá-zott nők társalognak nyájasan, testvérleg. Há-tározottan végleges szaktítottak a kasztszellemmel, s a divat és fényűzés diámulán. A magas körök és szerény hajlékok lakosai nem ellenfelek többé, hanem megannyi nővérek egymást támogatva, védve, vigasztalva, s nemes versenyre kelve, hogy az egykori szükségtelem szükségek megtakarított filéreivel a telente-maival minél hatályosabban gyámolítsák a tá-vezető, baltors üldözött, elhagyott testvére-keket.

... Itt viruló hajdonok élnek, csakes eszmecserét folytatnak olvasmányaikról, (de-egy bámul az a parlagi gavallér reájok... a rózsás arcú tanároka!) néhányan sutgova terveznek, kicsoda emlékek lépnek meg ne-ve napján azt a szegletben szunyókáló trefás nagy-bácsit (de nem Nagy bácsit ám) ki öket minde-untalan tudákos leánykönyök nevezi; mások ünnepelesen keznek foglalkozni a következő majálison (a vasutnál-e vagy a főútra által?) egy egyszerű virágok küll semmi észkért nem használ-ának, nemzeti öltövényben jelennek: meg egytől egyig, de azoknak a „fiúknak” is megmondják, hogy holmi bugyogós németek nem kapnak tán-czosmót... az öreg nagybácsi pedig, ki szunyó-kálása mellett is mindent jól hall, valami rég nem érzett kéjjel gondol a költő szép szavaira „oh hölgy! az isten gyönyörűl teremteteget!”

... És nem hangzik sehol az ember-szólás és rágalom fülsértő koncertje... a ka-csáks, tyukok, ludak, pulykák, malacok statis-tika kimutatása fogalom kívül tétetik... el-némul az örökös panasz a rozsz cselekedőiről, drágaságról, kóborló férjkerülő, házasondi nem akáro ifjakról, ármanys szomszédokról és szomszédasszonyokról... kihall az a nomád faj, mely nem levele fel „hajlék házában” — kis-kapuk ki, kis-kapuk be zárandók vala házról házra, télen és nyáron, vasárnap és köznapi-pon, poros uton és tédig erő s: habarékban.

... És a családi áldások béke minden házban virágzik, és a váloper nevezet kitöröl-tetik a családélet szótárából örökre.

Azt mormogja ön Avasi bátyó, hogy mindezeket majd csak akkor hiszi, mikor látja? Nem akarunk önrel feleselni... az aglegyenek rendezen kétkedők, konokok, lihetetlenek. Nem-de tisztelt nővilág?... Hanem kedgyednek kedves Flóra! ki ama szebb és jobb jövő út-ját, kívirta! mikéntjé tudakozza, oh kedgyed-nek igenis feleselni fogunk ezer örömmel... perse nem ingyen (ingyen csak a halál) hanem egy szivélyes készírtásért, és egy édes mo-solyáért gyönyörű eperajkairól...

—z—y.

Vegyes hírek.

— **Érdekes fogadás.** „Az udvari bálon találkoztunk.” — Okvetlenül, viszonzó X. — an-nál is inkább, mert két táncra már fel is kértém a bájos W. baronesset. — Fogadjunk, hogy te, ha egészséges leszesz is, még sem fogsz elmenni jövő vasárnap az udvari bála-ra, — szól közbe a vigkedélyű H. báró. „Áll a fogadás, a tétel száz arany.” Elmúlt csütör-ök, elmúlt péntek, s megjött már a szomb-at is s X gróf még sem kapta meg a meg-hívót a vasárnap tartandó udvari bála, holott barátjai már mind megkapták. Ekkor eszébe jut a fogadás, s elmegy a vendégek névsorá-nak összedíltásával megbízott A. grófhoz, ki azonban előmutatja a névsort, s bebizonyítja neki, hogy ő nem hagyta ki X gróf nemes ba-rádját a meghívandók közül. Felhajt tehát Budára, s itt igazolják, hogy a meghívó jegy el volt ugyan küldve X grófnak, de visszaér-kezett a borítékon o'vasható ezen megjegyzéssel: „Elutazott Indiába tigris vadászatra.” X gróf elmondta fogadását a jegyeket kiosztó tiszt-velőnek, s vele együtt jót kacagván a cse-len, szebebe tette a meghívót. Lakására haj-tal, hol komornyika azall fogadja, hogy kül-földön való utazások alatt az idehaza elzárva tartott magyar diszruha prémét a molylek el-pusztították. — „Se baj, ezt még van idő hol-nap estig új prémel bevonni” — válaszolá a plegmájáról ismert X. gróf. „Igen, de Pista inas-lóhalálában jött be a jószágőr orvosi ren-delevényével a gyógyszerháza, s azt beszéli, az öreg grófnó ő exója hirtelen rosszul lett.” X. gróf ezen leverő hírre mindent felejtve, egye-

dül fűi érzéseinek engedel, a legelső vottal-siet anyjához, hol azonban öröme kiderül, hogy nem az exiciás mama, hanem társalkodó-nyje lett hirtelen rosszul, de már ez is jobban érzi magát s a Pista inas volt a hibás, ki nem jól értette meg a német szobaléányt. — Annál nagyobb volt most az öröm s a kegyelme-mama is jó izűt nevetett a fia által elbeszél-t fogadásán, annak akadályain s maga is biz-tatta fiát, hogy a legelső vottal térjen vissza a fővárosba s az akadályokat legyőzze, vegyen részt az udvari bálon. X. gróf fogad-s visszakerve az első gondja volt megkérde-zni, vajjon, diszruha-rendben van-e? Igen — lón a válasz. de — „Semmi de — hanem készüljünk, mert már 6 óra s 7 után indulunk kel a bála.” — Instálom alisan — szól a komor-nyik — parancsoljon a méltóságos gróf nr ezt itt elolvassin, s ezzel átújítja neki a hírlapot s rá mutat a zsiros betűkkel nyomott ezen sorokra. „Éjfel után két óraker vettük a fő-udvarmesteri hivatalól azon értesítést, hogy a holnap, vasárnapra meghívott udvari bála elma-rad.” — X. grófot azonban nem hozta ki ezen hí r s o d r á b ó l s a z t h i v é n , h o g y a t r e f á r ó l i s m e r t H. báró, ki a bemutatott hírla-p szerkesztőjének jó barátja, egy példányra e hirt oly célból tette be, hogy ott vétrüa vezesse, rögtön az öltözöködéshez, s teljes diszöltövényben batárjába ülve, felhajtott a várba, hol azonban személyesen meggyőző-dött, hogy a lapnak csakugyan igazza volt s R. báró szerkesztő barátjánál nem nyomtattak „extra-lap”-ot. Hanem most már az a kérdés, hogy ki nyerte meg a fogadást? két napig vitatko-ztak felette, míg végre vig pezsgős fejezte be a vitát. (F. P.)

(F. P.) **Szoda.** Figyelemztetjük gazd-asszonyainkat a szénasvav nátrónak (soda) a háztartásbani előnyös alkalmazására. Hogy a tej megszavanyodása elkerültessek, egy liter tejhez kávéskanálányi szénasvav natron kel-keverni. A megszavanyodott főzeleket vagy leves ismét élvezhetővé válik, ha azt szénasvav na-tronnal ujra felmelegítik. Az avas vaját vagy avas zsírt ismét teljesen használhatóvá lehet tenni, hogy ha mindkettő többször kimosatik oly vízben, melyben egy evőkanálányi szénas-vav natron lett feloldva. Ha hüvelyes növé-nyek hosszabb főzés után sem akarnak meg-puhulni, akkor ismét csak szénasvav natron-ral két azokhoz vegyíteni, hogy azok néhány perc alatt hüvelyntől elváljanak. Ha végre azon vízhez, melyben kávét vagy teát akar-nak főzni, szénasvav natronot vegyitünk, mind-kettő erősebb és jobb lesz. Angliában sokfé-le-képp használják a szénasvav natron a gyak-ran kellemetlen ízű élelveszt helyett is, min-denféle sütemény készítésénél.

(F. P.) **Várfagyaszto.** Mint nekünk Kör-möczről írják P. ottani bányatiszt a napokban iszonyu módon végezte ki magát, hogy niért, még nem tudni. Ő ugyanis egy bádog dobozt lóporral töltött meg, s azt szájába vette. Az-tán egy, a dobozon hagyott nyíláson keresztül egy megfűzéstől sodronnyal meggyújtá a lóport. A lópor felrobant, szág még száz felé szakítva a szerencsétlen embernek fejét. A boldogtalan özvegyet és öt kiskorú árva há-gyott hátra.

— **Egy adat a magyarországi közö-nyes osztrák katonai szellem illusztrációjához, és sorozati állapotainkhoz.** Egy belügyminiszteri körövény szerint (!!!) a mult 1875-diki évi sorozás alkalmával a törvénytelenül elmaradt vagyis a sorozás elől megszököttek száma mindhárom korosztályból Pestmegyében 761-re rugott. Szerdahelyszékben (Erdély) 300-ra. Ez utóbbiak közt csak 2 száz atyái volt, a többi 298 egytől egyig oláh ficsór. Ha most tekin-tetbe vesszük, hogy Pestmegye nagysága 189 □ mf. 775,000 lakossal, míg ellenben Szerda-helyszék 4 □ mf. 20,000 lakossal, — s hogy Pestmegye 15 sorozó kerülettel bír, Szerda-helyszék pedig csak 3-mal, kitűnik, hogy Szer-dahelyszék tán nem is adott katonát tavaly, v. nagyon keveset. — Az oláhok persze mind át szökönek Oláhországba. — Ily viszonyok közt aztán ugyancsak erősen keli a kormányoknak — ha eredményt akar — dalolni azon nótát: — Gyere pajtas katonáink!

— **Az állatok megoldása.** — Szent Antal névnapjának ünnepeén az „örök szent” városban megkezdtek a régi szokas szerint az összes igas állatok megoldását. Római lapok szerint az áldás első napján alig gyűlt össze néhány ló és öszvér. De gondolható, hogy an-nál több számar, a mi nem is csoda, miután a számarok világszerre számosan vannak; azon a vidéken pedig különösen fontos szerepet játszanak. Természetes, hogy e napon az álla-tok mind fel vannak ékesítve és némelyik bá-mulatos pompával felszalagozva. A kanonok kivált kitett magáért, mert a legnagyobb fényt ő fejtette ki (már t. i. nem magára, hanem számaraira nézve).

— **A kínai illoman megköveteli,** — hogy a kérdések mindig a legudvariasabban tészenek fel, a feleletek azonban határtalan szerénységgel adassanak. Igen gyakran hallani ott ily párbeszédet: — „Szabad tudnom uraságod legbecselebb nevét?” — „Semmitérő ne-ve: János.” — „Hol áll uraságod pompás palotja?” — „Nyomorult tanáyam a városban kívül fekszik.” — „Hány kitudnom nevelt gyermeke van önnek?” — „Öt haszontalan buda kutyám van.” — „Hogy érzi magát legtisztelőremél-tőbb neje?” — „Alávaló feleségem egészséges.”

(F. P.) **Gyalis gazember.** Erdékes esztől-értesítenek bennünket Zomborból. Egy ottani nőiruha kereskedésbe a napokban bemegy egy elengylen öltözött úri ember bő amerika kö-penyben, s kér kész ruhákat mutatni, miután, mint mondá, nejt valami csinos öltözettel ö-lajtána meglépni. A kereskedő legnagyobb elő-zékenységgel hol elő több ruhát, az úri ember azonban valamennyit igen egyszerűnek találja. Valami díszesebbel szeretné-e nejt meglépni. A kereskedő aztán egy nehéz selyemruhákat mutat elő, mely meg is nyerte az illető tetszését. „De” — mondja a vásárló ur, a boltban körül-tekintve „nincs itt valami szobor forma, melyen a ruha állását megszemlélhetném?” A keres-kező némi szegényel valja meg, hogy biz az ő neki nincs. „No se — mond — má-sik — akkor hát legyen oly szives magára venni, hogy lássam a ruha formáját.” A keres-kező mit sem sejtve a legnagyobb készséggel veszi magára a ruhát, bekapsolja, gombolja, a redőket formára szedi, s forog jobbra-balra, hogy a ruhát minden oldalról bemutassa. „Nagyszerű” kiált lésztőlógas elragadtatással az úri ember, de azon pillanaton odugrott a pénzes főkhöz, azt kirántva, bő köpenye alá kapta, aztán — vesd el magad! ki a boltból. A megremült kereskedő utána, hogy elfogja. S mi történik. Az utcán járó kelők, a kereskedőt ragadják meg, visszahurcolják a boltba, saj-nálkozva, hogy a szegény ember megbolondult, így aszonnak öltözve rohan ki az utcára. A kereskedő dühögött, mi még csak megerősíté a véleményét, hogy biz ő megbolondult. Mig aztán a kereskedő az egész dolgot elbeszélte, a gazembernek, ki tervét tagadhatlanul igen ügyesen fozte ki, elég ideje volt a pénz elodább állni. A fiókban több mint négy száz forint volt.

(„F. Polg.”) **Mérték és poézis.** Sok-kütről írják, hogy az új mérték behozatala ott is tömérék zavarnak volt forrásra, különösen az átszámítolások miatt. Az ottani segedgye-zők, ki dicséretileg legyen mondvá, igen lelemény-nyen verhesse az új mértékeket, következő verset fabricálta:

„Régi mérték mitem ér már,
Uj mértékkel mér a kalmár.
Ha cukrot, kávét, bahot,
Két fontot kapsz kilogrammot;
Het fontot tesz negy kilogramm.
Negy latot meg hét dekagramm;
Egy gramm egy fertaly nehezék,
Ezt így megjegyezni tessék!
Holdszámra nem mérhetünk már.
E helyet azt monljuk lektár.
Englischtüetter, szilverjarmot,
Avagy jamaika rumot,
Többre nem itezvel mérük.
Hanem liter száma rák.
Egy liter három fertaly pint.
Boliban benn és piacokon kint.
Egy és három fertaly akó
Hektolitert szinig adó
Kilencz rőf meg hét metert tesz,
Ha valaki pántulák vesz.
Ezt felelni nem szabad.
S a ki igen: számar marad!”

Már most aztán, ha valaki vesz, vagy elad valami Somkuton, előbb ezt a verset el-egeltálja, kikeresvén belőle az épen szükséges passust.

(F. P.) **Halál egy szivar végrét.** Két tót atyái jött szembe egymással Homonnán, mi alatt mindkettőnek vágó pillantása egy jár-dán heverő szerény szivarvégre esett. Egy-szerre nyult a két tót utána, azonban Pri-

bula Janó ügyesebb volt, megelőzve társát, hirtelen felkapta a szivarvégre s szájába dugta. Csakhogy a másik is igényt tartott rá, s ezt érvényesítendő neki rotott Pribulának s a er-vel ki akarta szájából venni az édes bagot, Pribula elharapta Kesának újját mire ez oly dübbe jött, hogy egy húszingal egy halanté-ron vágta a szivarvégre birtokosát, hogy nehá-ny óra múlva meghalt. Kesát kefogták.

Szerkesztői posta.

... I... r... urnak, — ott a hol. Vettük legujabb verseményét e czimmel: „A fitty költsézet” — ha közölnök, hogy kifutylene érte bennünket a publikum!

... cs... r... urnak M.-Kövesden. Meg is hall-gatsz? Azt akarod, hogy ama lombok megkástigal-nyak? Üdvözlünk és váruk!

T. G. P. urnak Eperjeskén. Vagytunk utánad! Nem csalódtunk! Őszonot!

... cs... r... urnak A. dr. után a „ku” is ko-vetkezik. Ubi est Adam? Ubi est?

CAROLUSNAK — Bezdédén. Az a ka-lamus már mindig pihen? Szent Riccióra mondjuk, nagy hiba, mely posta fordultalan orvoslando Ki a vivat! Ép-n?

HOROGNAK — Bolótán:
Hallja-e domno horog!
Maga most nem szürog-forog.
Hamen csak henyez ascorog.
A csizmája sem nyikorog.
E miatt lelkek háborog.
S harag tüzetől sustorog.
Szemből megrököny ascorog —
On tán a suton kuczorog.
Vagy talán a gymora korog.
Avagy az ifjasszony horog?
Ha muszája így zangorog.
S a pennája csak kistorog.
Szemből megrököny ascorog —
Legyen lakóhelye Dorog.
Vagy pedig oláh Homorog.
Hol a pópa is nyomorog?
S foga máliciól csikorog!

N. B. urnak Ny. r. o. g. a t.
Küldök a vásártát:
Ha hibáztok egy kicsit,
Engedjen meg egy picit.

Cs. J. ithon.
Veszedelem az a h o r d ó
De nem a borog!
Nem is lehet már olyan jó,
Mert igen koros.

Be-behallag a csárdába,
Jól eszik, iszik.
Ugy hogy aztán nekünk bába,
(S — ról) Megfeleljetek.

No de, ez kipót-ítható
Es nem idez elő kart:
Elvünk azért nem „fusio”
Mely „nehöl” nem ér határt.

Felelős szerkesztő: ANGYAL GYULA.
Főmunkatárs: Vitéz Mihály.

Óvszerek.
(Cordonok)
Legújonnab francia gyártmány, tucattja 1-től 4 frigit,
legbiztosabb óvszer
Empeheur
legujabb gépezet az éjjeli magómlések meg-akadályozására használati utasítással darabja 2 írtet kapható
ZIEGER JOHNNAL Graczbán.
Gummi-aruk különlegességi raktár. (8—8)

H I R D E T É S E K.

HIRDETMÉNY.

A „Szabolcsmegyei takarékpénztár-egylet”
rendes évi közgyűlése

folyó évi február hó 20-án délelőtti 10 óraker fog az egylet helyi-ségeben megtartatni, melyre a t. részvényesek ezennel meghivatnak.

Tanácskozás tárgyai:

1. Elnök s igazgatóság jelentése.
2. Számvizsgáló küldöttség jelentése, s annak alapján a felmentvény kiadása.
3. 1876. évi forgalom jóvedelem felosztása.
4. A felterjesztett alapszabályokra netalán tendő módosítások feletti intézkedés.
5. Nyugdíjszabályzat megállapítása.
6. Ügyrend megerősítése.
7. A közgyűlés intézkedését igénylő választmányi határozatok feletti eljárás.
8. Felügyelő bizottság választása.
9. Letároló és számvizsgáló küldöttség választása.
10. A választmányok kiegészítése.
11. Az alapszabályok értelmében beadandó indítványok tárgyalása.

Nagy-Kálló, 1876. január 19-én.

Szentmiklóssy László
elnök.